

Çocuk ve Geko



Çınar BİBER

Çocuk ve Geko

Çınar BİBER



Sam yedi yaşındaydı ve hiç durmadan etrafı izleyen iki kocaman gözü vardı. Parlak sarı bir tişört, mavi şort ve hep yeni yerlere koşan kırmızı spor ayakkabılar giyerdi. Boynunda bir ipin ucunda küçük bir büyüteç asılıydı. Dünyadaki en sevdiği şeydi, çünkü minicik şeyleri kocaman, harika sırlara dönüştürüyordu.



Güneşli bir sabah Sam verandasında otururken pürüzsüz beyaz duvarda bir şeyin hareket ettiğini gördü. Bu bir gekoydu; soluk yeşil, minik turuncu benekli. Altın rengi gözleri yavaşça kırpılıyor, geniş parmakları duvara yayılıyordu. Sam yaklaştı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Bu duvar ne kadar da pürüzsüz!"



Geko elbette cevap vermedi. Sadece daha yukarı tırmandı, sakın ve cesur, sanki duvar düz ve kolay bir yolmuş gibi. Sam onun minik ayaklarının kalkıp indiğini, kalkıp indiğini izledi. Hiç kaymadı. Hiç düşmedi. Sam büyüteçini ipinden çıkardı. "Daha yakından bakmalıyım," dedi. "Orada bir sır olmalı."



Sam bir taş kadar sabırla bekledi, ta ki geko duvarın köşesine yakın bir yerde durana kadar. Sonra parmak uçlarında, yavaş adımlarla, nefesini tutarak yaklaştı. Büyüteçten gekonun parmakları geniş minik kreplere benziyordu. "Vay canına," diye fısıldadı Sam. "Ayakların ne kadar düz ve geniş. Ama bu hâlâ tırmanmayı açıklamıyor."



Geko başını çevirdi ve kocaman altın gözleriyle doğrudan Sam'e baktı. Kaçmadı. Tamamen hareketsiz kaldı, sanki Sam'in sadece meraklı olduğunu biliyordu. Sam büyüteçten daha da yakından baktı, burnu neredeyse duvara değecekti. İşte o zaman daha önce hiç fark etmediği bir şey gördü.



Gekonun parmak yastıklarında binlerce minicik tüy vardı. O kadar küçüktüler ki Sam onları büyüteçle bile zar zor görebiliyordu. Yumuşak, tüylü bir halı gibi dik duruyorlardı. "Minik tüyler!" dedi Sam yüksek sesle. O kadar heyecanlandı ki büyüteçini neredeyse verandaya düşürecekti.



Sam bu minik tüylerin neler yapabileceğini düşündü. O kadar küçük ve o kadar çoktular ki neredeyse her yüzeye, cam kadar pürüzsüz bir yüzeye bile tutunabiliyorlardı. Geko yapıştırıcı, vantuz ya da sihir kullanmıyordu. Zekice minik ayaklarını kullanıyordu. "Doğa bilimle dolu," dedi Sam, dişi eksik bir gülümsemeyle.



Sam defterini ve bir kalem bulmak için içeri kořtu. Gekonun ayađını tüm minik tüyleriyle çizdi ve her parçasını etiketledi. O kadar bastırdı ki kalemi gıcırdadı. Sonra sayfanın en üstüne kocaman bir soru yazdı: Bunu gerçek bir bilim insanı gibi kendim nasıl test edebilirim?



Önce Sam kendi elleri ve ayaklarıyla pürüzsüz duvara tırmanmayı denedi. Elbette hemen aşağı kaydı. "Minik tüylere ihtiyacım var," diye güldü. Sonra avuçlarını duvara yapıştırıp parmaklarını oynattı, herhangi bir tutuş hissetmeye çalıştı. Hiçbir şey. Duvar pürüzsüz, serin ve kaygandı.



Sonra Sam küçük bir deney yaptı. Yumuşak kumaştan iki küçük kare kesti ve pencereye bastırdı. Onlar da aşağı kaydı. Sonra kumaşı tüylü kazağına sürterek kabarttı ve tekrar cama bastırdı. Birazcık yapıştı ve Sam sevinçle bağırdı. "Tüylü olmak işe yarıyor!"



Sam bir elinde büyütecisi, diğesinde yapışkan bir notla bir deneme daha yaptı. Notu duvara bastırdı, bir an tutundu sonra pır pır aşağı düştü. Sam güldü ve defterine yazdı: Tüylü olan pürüzsüzden daha iyi tutunur. Minik tüyler önemlidir. Doğa zeki bir mucittir!



Tam o sırada geko duvardan hızla ve kolayca indi ve Sam'in kırmızı spor ayakkabılarının yanında durdu. Sam çömeldi ve geniş parmak yastıklarına bir kez daha baktı. "Sen bir bilim insanının en iyi arkadaşısın," diye fısıldadı. Geko altın gözlerini kırptı, sakın ve dostça, sanki onaylıyordu.



Sam veranda basamaklarına oturdu ve göğsünde sıcak, mutlu bir parıltı hissetti. Küçük bir hayvanın pürüzsüz bir duvara tırmanışını izlemişti ve bu ona büyük bir fikir öğretmişti. "Doğa bize zekice fikirler verir," dedi. "Ve zekice fikirler yeni icatlara dönüşebilir, yapıştırıcı ya da tutan ayakkabılar ya da robot ayakları gibi!"



O akşam Sam, tıpkı gekonun ayakları gibi tüylü parmaklı tırmanan bir robot resmi çizdi. Onu parlak yeşile boyadı, turuncu benekler ekledi ve ayaklarının her yerine minik tüyler çizdi. "Bir gün," dedi annesine, "insanlar bunu yapabilir, çünkü küçük bir geko bana nasıl yapılacağını gösterdi." Annesi gülümsedi ve kıvrıcık saçlarını öptü.



O günden sonra Sam büyüteçini hep yanında tuttu ve gözlerini kocaman açık tuttu. Karıncaların kırıntıları taşımalarını, örümceklerin ağ örmesini ve kuşların ince tellerde dengede durmasını izledi. Her küçük canlının zekice bir hilesi vardı ve her hile minik bir dersti. Doğa, öğrendi ki, dinlemeye yeterince meraklı olan herkese hep fikirler fısıldar.



Ve soluk yeşil geko hâlâ pürüzsüz beyaz duvara tırmanıyordu, sakın ve cesur, altın gözleri parlayarak. Sam her sabah ona el sallıyordu ve o da hep gözlerini kırpıyordu. "Bilim dersi için teşekkürler," derdi Sam. Sonra keşfetmeye koşardı, çünkü dünya sırlarla doluydu ve o bunları bulmaya hazırdı.